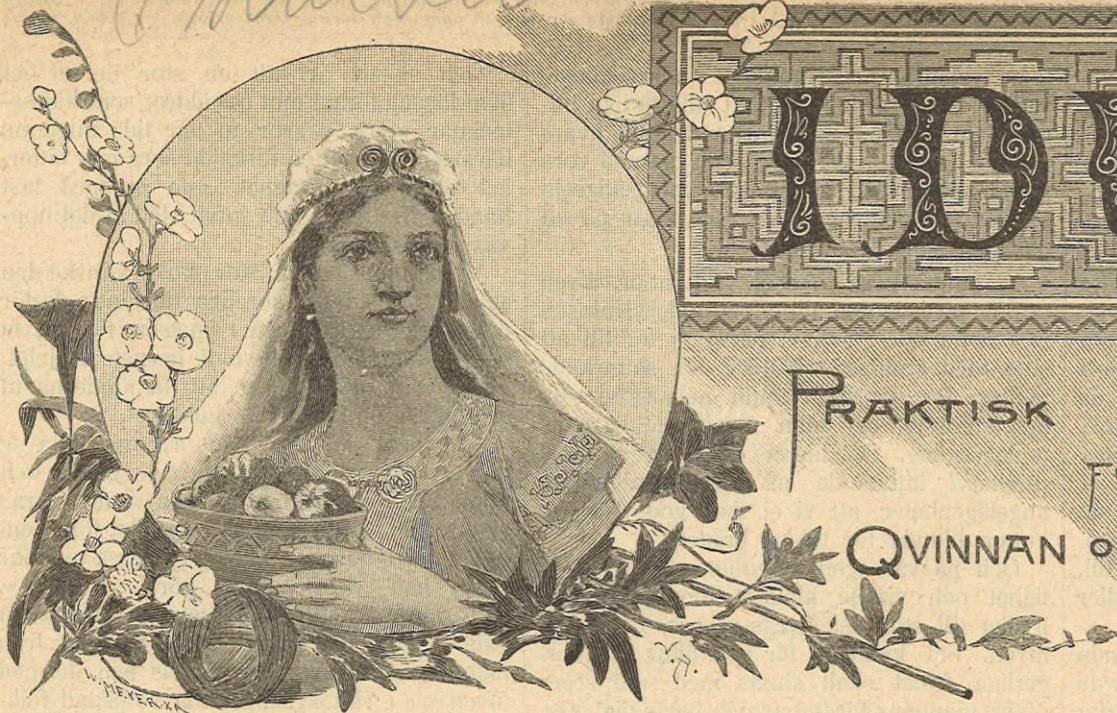

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

LDUNN

PRAKTISK VECKOTIDNING
FÖR
QVINNAN OCH HEMMET.

N:r 40.

Fredagen den 5 oktober 1888.

1:sta årg.

<p>Byrå: Klarabergsgatan 54, en tr. Annonspris: 25 öre pr petiltrad (= 10 stafvelser).</p>	<p>Tidningen kostar endast 1 krona för kvartalet. postarvodet inberäknadt. Ingen försnummerförsäljning!</p>	<p>Redaktör och utgivare: FRITHIOF HELLBERG. Träffas å byrån kl. 9-10 och 4-5. Allm. Telef. 61 47.</p>	<p>Utgifningstid: hvarje helgfri fredag. Sista numret i hvarje månad innehåller en fullständig mode- o. mönstertidning.</p>	<p>Prenumeration sker: I landsorten: å postanstalterna. I Stockholm: hos redaktionen, å Stads- postens hufvudkontor, i de större bok- lådorna samt å tidningskontoren.</p>
--	---	---	--	---

Att våga tänka tanken ut,   Att ej på vägen sig sjelf förlora,
Det är det svåra, är det stora,   Att icke stanna förr än vid slut.
O. P. Sturzenbecker.

Iduns

Byrå och Expedition

äro fr. o. m. måndagen den 24 september
flyttade till

Klarabergsgatan 54, 1 tr. upp
och hållas öppna dagligen kl. 10-3.

Ett föredrag af fru Haraldson.

Upptecknad af Ave.

Det är en allmän åsigt, att allt hvad vi, utan den borgerliga lagens tvång, göra för att hjälpa våra fattiga och värnlösa likar, förtjenar beröm och beundran af våra vänner och bekanta, utmärkelser från samhällsmyndigheterna och en obegränsad undergifvenhet och tacksamhet från understödstagarne.

Om vi vore hedningar, som blifvit uppfostrade i sträng kastskilnad, och ej kände, att vi äro af samma ursprung och hafva samma lifsmål, på skilda vägar, så vore denna tankegång aldeles i sin ordning. Men belyst af det ljus, som kristendomen tänder i ett hjerta, hänfaller denna välgörenhet med betingad lön helt och hållet inom den rent verdsliga företagsamhetens område och får således dela lott med hvarje annan spekulation, den nämligen att bringa jordisk vinst eller förlust åt dem, som inlåta sig deri.

Derför är det också många, som helt tvärt draga sig tillbaka från detta slags affärlif under öppen förklaring, att de aldrig mera tänka öfva någon sorts välgörenhet, emedan allt hvad de dermed vunnit varit

otack, förargelse och — ekonomiska missräkningar.

Har deremot ett människohjerta blifvit genomträngdt af kristendomens ljus och lifsvärme, då framstår människoläget som en enda familj, der individerna ha samma ursprung och samma lifsmål, fast på skilda vägar, och att följaktligen hvarje enskild människa har lika rättighet att få sina gifna anlag utvecklade.

Ty i hvarje själ gömmes en gudstanke, som är människan gifven att genomföra till gagn för henne sjelf och det allmänna.

Med denna blick på lifvet försvinna alla klyftor emellan rik och fattig, och vi se oss alla som arbetare eller ämnen till arbetare i den underbara väf, som kallas verldsplanen, hvars fullbordande en vrång och upprorisk människovilja kan fördröja och en god människovilja framskynda, men hvars alla trådar hänga i en kärleksfull Faders hand, som — för att nyttja skaldens ord —

»hvar gång stoffet tvingar
itu hvad han band fast
med långmod dock hans fingrar
hopknyta det som brast.»

Har vårt öga så blifvit öppnad för hela släktets samhörighet, då inse vi också vigten af det band, hvilket bör förena hvarje syskonflock, som talar samma språk och som fått samma fläck på jorden till sin särskilda verkningskrets. Och härmed komma då många saker i en rätt belysning. Då blir det, att få lof att hjälpa fram andra, den rikaste källa till glädje och tacksamhet. Ty liksom det är en källa till fröjd för väl uppfostrade barn att få uträtta något gagneligt arbete, så är det äfven för det kristna barnasinnets den största lycka, att af sin himmelske fader ha fått det uppdraget att kärleksfullt lindra andras bördor och nöden.

Sedd från denne, den kristliga syskon-

kärlekens och fosterlandskärlekens synpunkt, blir välgörenheten helt enkelt en lifsyftring, lika naturlig för vår andliga tillväxt och utveckling som andedräkten är för det kroppsliga lifvet.

Den gamla hedniska tanken, att de värnlösa och fattiga, de som allra mest ha kraf på att bli väl utrustade för lifvets kamp, böra ha den mest tarfliga undervisning, den flyr bort som en mörk skugga från slafveriets dagar. Och den sanning, att Gud har gifvit olika anlag, utan afseende på börd och rikedom, gifvit dem för att de skola utvecklas och begagnas i ljusets tjenst, den sanningen blir då ledstjernan för all slags uppfostran och undervisning.

Vi förstå då äfven, att med hvarje barnasjäl, som genom människokärlek drages in i den kärleksrike Faderns famn och så finner sin rätta plats, sin rätta verkningskrets bland oss, vinna vi alla genom en tillökning af goda krafter.

Jag hörde en gång för länge sedan hustrun till en af våra äldre, nu bortgångne, författare uttala sin fruktan för, att vi om några år ej mera skulle hafva tjenstpigor och drängar i vårt land. Och hon blef ytterst bestört, när hennes klarsynte man helt lugnt svarade, att det ej vore någon synnerlig olycka.

De två förstodo ej hvarandra i denna punkt, ty hon höll fast vid den gamla föreställningen, att en klass människor, de fattiga, blott vore till för att göra lifvet beqvämt för den öfriga delen af landets invånare. Men han, tänkaren, insåg, att vi, för att vara lyckliga i en högre, människovärdig mening, måste tjena hvar andra inbördes hvar med sin gåfva.

Den sak, som närmast föranlett dessa mina uttalanden här, var ju den så kallade välgörenheten mot värnlösa barn; derför känner jag det äfven som en pligt att tala

närmare just om denna punkt, såsom varande den viktigaste vid all hjälpsamhet mot samhällets fattiga.

Om den omedvetna grymheten att genom reglementerade dräkter påtrycka hundratals barn ett slags parastämpel, har jag redan oförbehållsamt sagt min tanke, och jag skall ej heller nu rygga till baka för att blotta den, kanske lika omedvetna, sjelfviskhet, som döljer sig under sträfvandet att, genom en för ändamålet lämpad uppfostran, göra dessa värnlösa så andligt omvändiga, att de vid inträdet i ungdomstiden vilje- och tanklöst må antaga den lifsställning »välgörarne» föreskrifva dem.

Man tycker, att »de som under hela sin barndom lefvat på andras nåd och barmhertighet, böra vara glada och tacka till, om de få komma in i någon verkstad eller få plats som spring- eller tjänstflickor.»

Ja, de äro naturligtvis också både glada och tacksamma, dessa värnlösa, *i fall deras håg och anlag verkligen ligga för dylika arbeten*; men sannerligen, *alla värnlösa barn ha ej fått ett och samma slags begåfning och lifskallelse.*

Ofta, mycket ofta, händer, att det slags välgörenhet i hvilken barnen uppvuxit, har — kanske tanklöst och omedvetet — utöfvat ett så förlamande tryck på de svagares själar, att deras anlag liksom visnat bort, så att blott en slö liknöjdhet för framtiden eller en dolsk ödmjukhet äro de framträdande karaktärsdragen. Lika ofta sker det dock, att i de ungas sinnen vaknat stark motvilja för den åt dem förutbestämda banan, utan att de därför lyckats upparbeta sig till någon klarhet öfver sina egna anlag. I båda fallen lider samhället, det är *vi alla*, en förlust genom goda krafterns undergång. Och icke nog dermed, ty den slöe tjänaren, daglönaren och handverkaren hemfaller vanligen till fattigvården — ej sällan också hans eller hennes barn — och af den dolske ögentjenaren blir ej sällan en farlig brottsling.

Och så de andra, de, som ej medvetet lida i sin påtvungna verksamhet, men ej lyckas finna sig sjelfva, hur ofta se vi ej dessa »oroliga hufvuden» missbruka sin relativa frihet till allehanda sjelfsvåld, utsväfningar och andra samhällsvådliga företag. — Jag säger med flit *andra samhällsvådliga*, ty allt som har våda för den enskilde, har sina gifna skadliga följder för oss alla, äfven om vi ej direkte känna dem.

Det är något så allvarligt och skräckinjagande detta att veta sig med fräck hand och under dygdens sken ha varit med om att kufva och qväfva rika anlag, kanske krossat dem, blott för det vi »välgörare» ej funno dem vara i vår smak, att hvarje vaken själ måste bäfva tillbaka för att med berädd mod förnya dessa själamord, hvilka i och för sig ödesdigra, blifva det ännu mera genom de följder, de utöfva på samhället.

Tänken blott på de djupa klyftor emellan rik och fattig, mellan befallande och lydande, som öppnas vid alla slags vanvettiga försök att uppfostra folk stånd- och klassvis, i stället för att der vid lag helt enkelt samla alla våra sträfvanden kring ett: *utveckling för hvarje godt anlag*, det må ligga åt handens eller andens område, eller inom dem båda!

Och så ingen fråga längre, om det passar sig för grefvens barn att bli handverkare eller för dagakarlens barn att ställa sig i deras led, som ärligt och allvarligt vilja

tjena vetenskap eller konst! Undervisningsverket måste ordnas så, att alla få lika tillgång till sådana medel, som främja hvars och ens sunda utveckling, och dermed vore bland annat ondt sannolikt äfven trängseln på studie- och embetsmannabanan på ett naturligt sätt förebygd.

Vi kunna göra mycket, vi kvinnor, äfven nu, för att leda den allmänna undervisningen in i detta spår, och vi hafva ej lof till att sitta med korslagda händer och slumrande tankar, för det man ännu nekar oss säte och stämma, der män rådslå om barnens undervisning. Vi hafva dock ett så stort *indirekt* inflytande på många allmänna angelägenheter, att vi ej med godt samvete kunna blunda för tidens brister.

Och på vår egen vakenhet, vår egen duglighet och visade klokhet inom områden, hvilka till stor del styras af oss, beror det äfven, om kampen för kvinnans medborgerliga frihet skall slutas med snar seger öfver mannens fördomar och betänkligheter, eller den skall dragas ut genom många slägtleder.

Det var blott Adam, som *sof* sig till sin lycka, då han fick Eva; men så länge kvinnan är som den sofvande prinsessan i skogen, sofver mycket med henne, och spindelväfven ligger ostörd öfver månet rosenfält. Prinsen, kristendomens frihetsbudskap, har kysst henne; ve henne om hon ej nu vill vara vaken!

Men hon *vill* det ju. Hon vill vara med till »att kämpa med de bästa och våga käcket en dust mot all andlig död», bara hon fått gnida århundradens långa sömn ur sina ögon. Hon vill och hon skall då först på sina egna barn eller dem hon fått i sin vård tillämpa den enkla regeln: *Hvar och en på sin plats, enligt de anlag och gåfvor Gud gifvit.*

När denna regel först allvarligt tillämpas af kvinnorna i hemmen, då skall den äfven genomsyra hela vår offentliga uppfostran, och först då kunna vi börja tala om *ett helt svenskt folk*, en harmoniskt utbildad folkfamilj, som värdigt intager sitt gifna rum och verkar sin betrodda gerning i menskligheten.

Och ännu ett. När mödrar och vådarinnor börjat utöfva denna naturliga rättvisa mot de barn, som blifvit dem gifna och anförtrödda, då skall der också komma *tukt* i vår barnuppfostran, en tuktan i kärlek för barnets eget väl.

Nu — vi kvinnor *få* ej blunda för denna sanning — går genom hela samhället en dunkel, men starkt förlamande förnimmelse af, att barnen lida orätt *allestädes*, derej uppfostran och undervisning hjälpa dem att få reda på sina anlag eller att få dessa utbildade. Dåligt samvete alstrar feghet och vankelmod; därför dagtinga vi med sjelfsvåld och oförsynthet, i stället för att med fasta händer tukta och tygla vilda krafter och farliga böjelser. I ersättning för våld och tvång mot spirande anlag, gifva vi lösa tyglar åt råhet, högfärd och allt det ogräs, som kan gro i en oupptuktad barnasjäl, och hopa sålunda oförrätt på oförrätt mot barn och ungdom.

Ty lika visst som barnet har rättighet till att få hvila i modersfammen och ungdomen till ett kärleksfullt bemötande af oss äldre, lika visst har barnet ett rättmätigt kraf på tuktan af modershanden, en tuktan i kärlek af den hand åt hvilken modersvården blifvit anförtrödd.

Och säkert är, att en stor del af det öfverlägsna förakt mot oss äldre, som kännetecknar stora skaror af vår tids ungdom, härleder sig från en förklädd sorg och bitterhet öfver vår svaghet, som ej med fast hand ledt, tuktat och gifvit stöd åt det uppväxande släktet.

Vi kvinnor ha en stor skuld, kanske den största, till detta sorgliga tillstånd; därför måste vi också nu gå i spetsen för att få den största oförrätten mot barnen afhjelpat. Sedan går det lättare att få följderna af orättvisan utplånade ur folklivet.

Väl dem af oss kvinnor, som vilja se och *erkänna*, att det är både grymt och dumt att söka uppfostra barn »enligt deras stånd eller förmögenhet», i stället för i enlighet med barnens anlag, ty dessa kvinnor skola helt visst »aldrig göra så mera». Men ännu lyckligare prisar jag dem, som både vilja och kunna vara med att från hemmen grundlägga en rättvis och dermed äfven en i rätt kristlig anda rotfastad folkuppfostran.

För alla, kvinnor som män, hvilka få lyckan att vara med till detta stora arbete, rann sannerligen lifvets ädlaste guldärning.

En vild idé.

Af Dolly Roon.

(Slut fr. föreg. n.r.)

Denna händelse gaf mig anledning till flera reflexioner, som voro mindre behagliga, och jag började finna mitt företag rätt dumdrigt.

En häftig ringning afbröt mina funderingar och efter att hafva aflägsnat den förrådiska ringen begaf jag mig, lydande klockans bud, ned till hennes nåd, som jag fann högst missnöjd, med en dyrbar blomstervas omkullstjelt på bordet och vattnet flytande i rännilar utför duken, ned på mattan. Jag tillsades att upp-taga vasen och att skyndsammast aftorka vattnet. I brådskan tog jag min näsduk ur fickan, för att dermed aftorka duken, då jag till min stora fasa, följande hennes nåds blickar, får se dem riktade på min näsduk, som, o vel befinnes vara en spetskantad, med gigantiskt monogram prydd tingest.

»Hvar har du fått den?» sade hennes nåd strängt och visade på corpus delicti, som af mig brådskannde osynliggjordes. Sedan jag stammande förklarade, att jag sjelf tillverkat den på lediga stunder (den hade i Carlsbad kostat mig 50 gulden), fick jag afhöra en längre föreläsning öfver tjänstefolk nu till dags, deras högfärd och fåfanga o. s. v. samt fick derefter tillsägelse att iordningställa ett gästrum, emedan en gäst väntades.

»Min kära vän, om du fortfar att göra sådana dumheter, är du snart förrådd,» sade jag mig sjelf, i det jag aflägsnade mig.

Medan jag som bäst höll på att iordningställa gästrummet, fästes min uppmärksamhet på två röster, som befunnos vara hennes nåds och löjtnantens, ifrigt konverserande på franska i trädgården.

Nå ja, nyfikenhet är må hända en synd, men säkert ej bland de största, och att jag närmade mig det öppna fönstret, för att lyssna till deras samtal, må väl ingen förtänka mig.

Resultatet af samtalet var, att löjtnanten af sin moder tillråddes att försöka göra ett rikt parti, i anledning af vissa besvärande individer af släktet Ursus och att han, i och för detta,

med förtjusning lyssna till en af sina älsklingsoperor, »Konung för en dag», och en lika fulltalig publik å k. dramatiska teatern hade allt annat än tråkigt ått »Sällskap der man har tråkigt», fick Vladislav Mierzwinski — den store Mierzwinski! den fenomenale hjeltetenoren! — trots alla dessa epitet, med hvilka han (i de flesta fall rättmätigt, det måste erkännas) utrustats, slunga ut sina höga b, h och c inför ett mycket fåtaligt auditorium. Men var auditoriet litet, så var entusiasmen hos det samma så mycket större, men störst af allt var den utomordentliga älskvardhet, med hvilken den framstående konstnären bjöd på det ena nya numret, det ena extra numret efter det andra. Alldeles som hade han velat samla glödande kol på den musikaliska allmänhetens hufvud! Stämningen var med ett ord den mest animerade och nådde sin höjdpunkt efter Siciliennen ur »Robert», som måste omtagas. Hr M. sjöng för öfrigt ej mindre än nio nummer i stället för programmets fyra.

Till ett mera detaljeradt omnämmande af de olika numren sakna vi både tid och utrymme. Den framstående konstnären förtjenar att höras af alla och en hvar. Andra och sista konserten på torsdag i denna vecka torde må hända gifva bättre resultat i ekonomiskt hänseende. Biljetter säljas i hr Abr. Lundquists k. hofmusikhandel.

Den medföljande pianisten, hr *Liebling* från Berlin, trakterade den präktiga Steinway-flygeln (från hr Aug. Hoffmans pianomagasin) med stor färdighet, men inlade föga själ i föredraget.

Den 3 okt.

F. Hbg.

Carmela.

Af Edmondo de Amicis.

(Slut fr. föreg. n.r.)

Carmela hade redan se'n flere dagar ej låtit se sig vid Gabriellos hus, och han fann henne, då han efter slutadt samspråk med modern gick att söka henne, sittande på marken bakom det lilla huset, med ryggen lutad mot muren. Hon steg upp med samma hon såg honom, helsade ock på honom med de vanliga ömhetsbetygelserna och kärleksorden, men hennes väsen hade något sällsamt betryckt; hon var blek, och hennes stämma klingade matt som en febersjuks.

»Carmela! I morgon reser jag min väg!»

»I morgon reser du?»

»Ja, jag reser bort härifrån, helt och hållet bort härifrån. Jag lemnar ön med alla mina soldater, stiger om bord på ångbåten, och den för mig långt, långt bort.»

Och han gjorde med armen en rörelse för att antyda ett fjerran.

»Långt bort!» mumlade Carmela och följde med ögonen den utsträckta armen. Derpå tilllade hon eftertänksamt: »Ångbåten — den röker!»

Öfver Gabriellos ansigte gick ett smärtsamt drag af besviknen förhoppning.

»Lemna henne tid!» tillhviskade honom doktorn, som också trädte fram. »Ser du ej, hur det stackars lilla hufvudet bemödar sig att komma till rätta med underrättelsen om din bortresa. Kom nu, på qvällen uppber du för henne allt än en gång!»

Han drog Gabriello med sig och befallde med sträng min Carmela att stanna kvar. Hon lydde, men infann sig på qvällen framför Gabriellos hus vid vanlig tid.

Han ropade henne genast upp i rummet, hvarest kalkfaktorn var sysselsatt med att bereda allt för den skenbara afresan. Bord och stolar voro betäckta med kläder, linne och många-handa småsaker; två stora koffertar stodo till reds att mottaga sakerna.

Carmela såg sig öfverraskad omkring, då hon vid sitt inträde varseblef oordningen, och rigtade de stora ögonen frågande på Gabriello.

»Vi göra allt i ordning för afresan!» sade han, uppmärksamt iakttagande henne.

Hon såg än en gång pröfvande omkring sig, och på hennes panna sammandrogo sig lätta veck, liksom arbetade hennes tankar mer än eljes.

»Jag reser i morgon bort härifrån, långt bort med ångbåten.»

»Med ångbåten?»

»Ja, i morgon afton reser jag.»

»I morgon afton?» upprepade hon i halft frågande ton och strök dervid med handen öfver strängarna till den öppet stående cittran. En klang gick genom rummet, som om en själ vibrerade under en blott till hälften fattad smärta.

Nu grep Gabriello hennes hand och såg allvarligt in i hennes bleka anlete.

»Smärtar det dig ej, att jag far bort, Carmela? Du kommer aldrig mer att återse mig. Vet du det?»

Hon mötte hans blick utan att tala och sänkte derpå hufvudet. Gabriello lättsade numera alls icke beakta henne och fortfor med kalkfaktorns tillhjälp att ordna kläder och linne i kofferten. Carmela såg än på honom, än omkring sig i rummet, rörde sig dock ej och sade intet ord.

Då natten bröt in, vände sig Gabriello till henne och sade:

»Gå nu, Carmela! Du har nu varit här länge nog. Gå hem, hör du?»

Han ville föra henne till dörren, men hon lösgjorde sig, slingrade båda armarna om hans hals och sade lidelsefullt:

»Jag vill ej gå, låt mig vara här!»

Och när han det oakadt trängde på henne, smög hon sig intill honom, suckade, stampade ett par gånger i golvet och gick ändtligen utan vidare motstånd långsamt ut genom dörren, synbarligen försänkt i djupa tankar. Gabriello blickade efter henne, då hon utan att se sig om med samma långsamma steg skred öfver torget, och hans hjerta klappade högljudt mellan fruktan och hopp. Kunde ljuset vara nära?

Lifvad af nytt mod, tog han följande dag itu med att värdigt tillrusta sina rum för gästernas mottagande och dröjde med afsigt hemma hela dagen för att ej se Carmela, som redan på förmiddagen infunnit sig på trappan till hans port. Dagen förgick under förberedelserna fortare än han trott. Värden i det närbelägna värdshuset hade åtagit sig att tillreda måltiden och att utstyra bordet precis så, som det för tre år sedan varit.

På slaget nio visade sig doktorn såsom den förste af de inbjudna gästerna och sade, sedan han helsat Gabriello och gifvit sin gård af beundran åt det rikt utsmyckade bordet, att Carmela funnes nedanför och bittert beklagade sig öfver, att hon ej på hela dagen sett Gabriello.

»Jag försökte afleda hennes tankar och stälde till henne allehanda likgiltiga frågor; men hon såg oafvänt på mig och sade ett par gånger i bekymrad ton: 'Ångbåten!' — Herren allena vete, hvad som kan försiggå i det stackars lilla hufvudet.»

Gabriello suckade djupt och vände sig bort. »Gud allena vet det!» upprepade han och började syssla med blommorna, som smyckade bordet. »Och Gud förhjelpe till ett godt slut!»

Nu hörde man framför husporten steg och röster och strax derefter visade sig gästerna med borgmästaren i spetsen, mottagne på det varmaste af Gabriello och doktorn under ideliga bugningar och komplimenter. Under den allmänna oro, som nu följde, innan en hvar intagit sin plats, gaf doktorn den uppsassande soldaten en

vink, hvarpå denne lemnade rummet och genast derefter, obemärkt af gästerna, ledsagade Carmela in i ett litet sidogemak, bakom hvars halföppna dörr han beredde henne en sittplats, hvarifrån hon kunde se allt, som försiggick vid bordet. Då hon fick syn på Gabriello, ville hon ila till honom, men soldaten höll henne tillbaka och lugnade henne med löftet att herr löjtnanten skulle senare kalla henne till sig.

Om den, som höll gästabudet, och hans förtrogne hade fruktat, att de inbjudna gästerna ej väl skulle utföra sina roller i komedien, så kunde de vara fullkomligt lugna för den sakens skull. Stämningen vid bordet vardt snart den allra mest otvungna, måltiden smakade alla förträffligt, vinsorterna ej mindre, och Gabriello försummade ej att skänka i, så att redan efter den första halftimmen större delen af de närvarande fullständigt förgätt det särskilda ändamålet med deras sammanvaro. Samtalet rörde sig mest kring soldaternas utmärkta disciplin, officerarnes tapperhet och älskvardhet, man talade om vädret, om Gabriellos förestående resa, om det angenäma i resor öfver hufvud, om politik, derpå åter om resor, soldater, väder och så vidare i det oändliga; rösterna blefvo allt högljuddare, kinderna glödde och ur ögonen sprutade det eldiga vinet i klaraste glans.

Ju muntrare de andra blefvo, dess räddare klappade Gabriellos hjerta; han måste med våld bibehålla fattningen för att ej förråda sig. Doktorn tillhviskade honom tid efter annan uppmuntrande ord och behöll fast i sigte Carmela, hvilken orörlig som en staty satt på sin plats och oafvänt åsåg gästernas leverne.

På bestämd tid infunno sig soldater, lyfte de till reds stående koffertarna på sina skuldror och lemnade med dem rummet. Carmela såg uppmärksamt efter dem, och då de försvunnit, häftade hon sina ögon åter på det som försiggick vid bordet. Nu reste sig borgmästaren från sin plats, grep glaset och utbragte i ett väl sammansatt tal, hvilket under sitt lopp bara blef en smula virrigt, en skål för Gabriello, hvare alla närvarande med entusiasm instämde.

»Lefve herr officeren! Lefve han! Lycklig resa, och snart återseende!» Så ljöd det om hvart annat; bägarne klingade, vinet strömmade på bordet, det var en allmän förvirring, herr borgmästaren föll något tungt tillbaka på sin plats — han var idel ifver för saken.

»Herr uppbrödsman sjung en visa för oss!» ropade doktorn, då tumultet hade något lagt sig, och räckte öfver bordet cittran åt den tilltalade. Den musikalskande herrn lät först bedja sig något litet: han hade ej öfvat sig på länge och var också ej vid god röst, men ändtligen gaf han efter för de närvarandes påtryckning och sjöng ett par verser.

Nu grep Gabriello instrumentet med bafvande hand och lagade sig i ordning att sjunga. Han var dödsblek och nära nog bedöfvad af sitt hjertas slag, men han tvang sig till lugn och inlade i den sången, som Carmelas trolösa älskare sjungit, allt det uttryck, hvaref han för stunden var mäktig:

»Carmela! För lifvet jag fordrar ej annan lycka mig skänkt än att för din fot få ligga, i dina blickar försänkt.

Och nalkas skilsmessans stunder och brister mitt hjerta i tu, så speglas i dina blickar mitt afskeds smärta ännu.»

Då Gabriello slutat och under gästernas högljudda bifall åter intagit sin plats, kastade han

Lifförsäkring till verkliga kostnaden.

Associationen för Ömsesidig Lifförsäkring

(Mutual Reserve Fund Life Association i New York)

erbjuder på bekväma betalningsvilkor **Lifförsäkring** till verkliga kostnaden (= ungefär hälften af kostnaderna i bolagen enligt gamla systemet) med fastställda maximipremier, grundade på erfarenheten inom lifförsäkringsrörelsen.

Inga aktieägare, som taga vinsten, eller andra intressenter, som dela öfverskottet.

Absolut säkerhet.

lakttagande af försigtighetsåtgärder för att omöjliggöra spekulation eller bedrägeri.

Bestämda årsafgifter till bestridande af förvaltningskostnaderna.

Försäkring till nettokostnad enligt åldersskala och till ungefär hälften af kostnaderna vid det gamla systemet.

Sträng sparsamhet i alla riktningar.
Bekväma betalningsvilkor för försäkringstagare, med bestämt maximibelopp.
Vistelseort utomlands och utrikes resor försäkras inga extra kostnader.

Prospekter och vidare upplysningar på begäran.

Hufvudkontor för Sverige, Norge och Danmark i Stockholm: Vasagatan 22 A.

Ombud antagas.

[519]

Direktör: Johan Millén.

Allm. Telefon: 84 37.

LEVERIN & C:o

61 Drottninggatan 61

3 tr. upp

få härmed rekommendera sin nya, tidsenliga

FOTOGRAFI-ATELIER

All slags
Fotografering
utföres omsorgsfullt
enligt nutidens fordringar.
Med största högaktning

LEVERIN & C:o

[46]

TJULANDER & C:o,
VINHANDEL,

55 Drottninggatan 55,

rekommendera sitt väl sorterade lager af endast äkta utländska

Viner och Spirituosa.

Särskildt framhålls: finare **Champ.-Cognac** från de förnämsta firmor, flere år här i lager, **Bordeaux-viner** af välkända firmor, **hvitt Portvin**, särdeles omtyckt, samt för sommarsäsongen: **extra fint Kallskålsvin** à 3 kr. pr kannan.

[313]

Allmänna Lifförsäkringsbolaget,

Stockholm, Kungsträdgårdsgatan 2 C, 1 tr.

(G. 17599)

[378]

Kökskalender. Ombärlig hjälpeda för husmödrar, innehållande 177 matrecepter för så väl det borgerliga som stora köket. Till salu i alla boklädare för 1 krona.

[414]

KULLE

Svenska Konstväfnader och Broderier.

Yllestramaljer, alla färger, Garn och Silke.

Förklädestyger, ylle och bomull.

Äkta färger.

Originalmönster.

Bästa materialier.

Beställningar utföras å Möbeltyger, Mattor, Draperier m. m. i hvilken stil som önskas. Moderata priser.

Stockholm, Drottninggatan 36.

Tillverkningsort:
Lund (Thora Kulle).

Filial:
Göteborg (Svenska industrimagasinet.)

[37]

Slöjdskola.

Undertecknad öppnar efter genomgången kurs vid Nääs Slöjdseminarium, slöjdskola för damer och barn i n:r 25 A, Grefströgatan, 3 tr. upp. Priset för barn 1 kr. i månaden för 2 lektioner i veckan, hvardera på två timmar. Lektioner lemnas dessutom såväl i elevernas hem som i skolor. Mindre skolor i saknad af egen slöjdlokal uppmärksammas på tillfället att träffa öfverenskommelse angående undervisning.

[545]

Gerda Sköldberg.

**J. G. Hammars
Lampkök.**

Stor värmeförmåga.

Brinna luktfritt.

Brilljant belysning.

Pris: enkla med veke

4-6 kr., extra so-

lida 7-8 kr., med

2 vekar 12 kr.

Fullkomlig belägenhet

garanteras hvarje

köpare. [292]

J. G. HAMMAR,

30 Malmstinsgatan

Attest.

Undertecknads barn, en dotter, som en längre tid haft utslag öfver hela kroppen och sår i hufvudet, har redan efter fjorton dagars begagnande af

"Carl's äkta Sesam-Tvål,

hvilken jag köpt hos Herrar G. M. Berg & Son i Askersund, blifvit till det allra närmaste botad, hvilket det är mig ett nöje härmed intyga.

Aspa & Askersund.

Olof Nygren,
Smidesmästare.

Egenhändiga namnteckningen intyga:

Frans Bäcklund,
Kamrerare.

A. Fredricksson,
Bank-Kassör.

Mot efterrapningar åtvarnas.

Fås i alla välrenommerade parfymeri- och speceribodar.

(G. 23034 x 4)

[489]

Husqvarna Stålsymaskiner,

vida öfverträffande allt hvad utländska symaskiner heter, så väl i afseende på det material, hvaraf Husqvarna-maskinerna äro tillverkade, som ock beträffande deras arbete och justering.

Stickmaskiner

samt *Symaskin-* och *Stickmaskintillbehör* hos

Carl A. Hanner,
N:r 10 Gustaf Adolfs torg N:r 10.

[136]

Sturegatan n:r 8.
Telefon: 84 30.

Lacavey
Ca, Cadiz. Äkta Spanska
Färsenska
Terrassen.
Telefon: 54 50.

Viner i Stockholm.
Kungsgatan n:r 7.
Telefon: 57 70.

[311]